

Vanhasen hallituksen pitää lähteä

Kapitalismin kansainvälinen kriisin heijastuminen Suomeen ei koske vain taloutta, tuotannon romahtamista tai viennin tyrehtymistä. Ennen muuta kriisi on jo siirtynyt poliittisen järjestelmän rakenteisiin. Muutama vuosi sitten Suomi oli julistettu maailman vähiten korruptoituneeksi maaksi. Nyt päivittäin paljastuu skandaaleja, jotka osoittavat liike-elämän ja suurpääoman kytköksiä poliittisiin puolueisiin ja poliitikkoihin. "Osta sinäkin oma ministeri" on tänä päivänä hyvin ajankohtainen iskulause.

Alussa vaalituki saatiin näyttämään lailliselta. Poliitikkojen ainoa synty oli se, ettei siitä ilmoitettu, kun keran siitä ei rangaista. Laidasta laitaa vakuutettiin, että raha oli annettu vastikkeetomasti. Sitten tulivat vuodot ja poliisin tutkimukset. Poliitikoille annettiin rahaa puolueista riippumatta. Ainoana kriteerinä "tuen" saamiseksi oli se, että miten hyvin ko. poliitikko osasi ajaa rahoittajiensa etuja vaalien jälkeen. Vaalien jälkeen ilmestyivät merisalot ja kumppanit vaatimaan hyvitystä.

Tulevaa hallitusta yritettiin neuvoa sen kokoonpanosta lähtien, elikkä siitä, että kenestä piti tulla ministeri ja kenen piti loikata puolueesta toiseen. "Nyt saadaan paljon parempi hallitusohjelma kuin neljä vuotta sitten",

kirjoitti Vanhanen vaalien jälkeen kiitoskirjeessään Merisalolle. Ns. "lobbauspuhelut" nauhoitettiin ja nauhoilla kiristettiin poliitikkoja jälkikäteen. Rahaa annettiin eniten keskustalle, mutta aika hyvin sitä saivat kokoomuksen pääomalle uskollisetkin. Rahaa annettiin jopa vihreälle Forsiukselle, kun tämä sattui olemaan pääministerin rakastettu, ja Matti niin vaati.

Lahjanantajina olivat isot ja osittain salaiset henkilöt ja verkostot, joiden kautta varat kanavoitiin puolueille. Poliitikkoja suosittiin enemmän alueilla, joissa pääomalla oli avoimia hankkeita. Skandaalit kiteytyvät kahden henkilön ympärillä, mutta niiden kattilassa kiehuu koko hallitus. Vanhanen on ollut skandaalien ruumiillistuma. Hän sai rahaa, ehkä rakennusmateriaaliakin, ja anoi summia muiden puolesta, kiitti saamastaan, ja anoi vaalien jälkeen 250 000 euron pikaerää lisää. Jollei ole pakko, Vanhanen ei tahdo muistaa mistään mitään. Jos Vanhanen salaa lahjusskandaaliin liittyviä tietoja, hän ei kelpaa pääministeriksi. Jos taas on todella dementoitunut, niin ei siinäkään tapauksessa kelpaa sille paikalle. Skandaalin toinen napa on Merisalo. Hän pröystäili kasinotalouden vuosina syyttämällä sikarinsa 500 markan setelillä.

Sittemmin Merisalo on tehnyt konkurssseja ja saanut vankilatuomionkin. Skandaalit eivät koske vain, että liike-elämä vetelee poliitikonukkejensa naruista. Poliitikot järjestivät valtion varojen tilinsiirtoja eri järjestöjen kautta omaan taskuunsa. Näin ollen, Kepun poliitikot hyväksyivät RAY:n tuen Kepun Nuorisosäätiölle, joka toimitti varat eteenpäin samoille poliitikoille vaalitukena.

Hallitus on istunut jo kolme vuotta. Niistä kaksi viimeistä vuotta on ollut skandaalien, salailujen ja valheiden vuosia. Suomen kansa ei ansaitse tällaista hallitusta. Vanhanen sai lähteä, mutta tämä ei pyhitä muiden tekoja. Meillä ei ole päivääkään enää varaa elää tällaisen hallituksen kanssa, maa ei kestä enempää valehtelemista. Tämän hallituksen lainsäätäjät kiertävät avoimesti lakia. Olkoonkin niin, että tämä on paras hallitus mitä rahalla saa, mutta meille se ei kelpaa. Siksi hallituksen täytyy lähteä heti. Uudet vaalit on järjestettävä heti eikä vuoden päästä. Nyt merisalojen "ostetun hallituksen" pääministeristä päättää Keskustan puoluekokous, kun siitä pitäisi päättää Suomen kansan.

Porvarihallitus on ideologisistakin syistä suurpääoman asialla. Loppukesästä julki tulevien työelämän

rakenteiden reformit ovat Vanhasen ja kumppaneiden taantumuksellisimpia projekteja. Tällä hallituksella ei ole pienintäkään oikeutusta leikata toimeentuloa, ei nostaa eläkeikää, eikä yksityistää yliopistoja. Tämä hallitus on valehdellut ja valehtelee päivittäin Suomen kansalle. Sen vuoksi se ei voi jatkaa ensi vuoden vaaleihin asti.

- Alas Vanhasen hallitus

- Uudet vaalit pikimmiten

- Ei leikkauksille

- Ei Natolle, joukot heti pois Afganistanista

-Sivu 3

EU ja OECD: matokuuria Suomellekin

-Sivu 4

Ranska: vuoden 2010 aluevaalit varoitus vasemmistolle

-Sivu 5

Kreikka on euroalueen ensimmäinen protektoraatti

-Sivu 6

ICAHD Finland kampanjoi Suomen ja Israelin asekauppaa vastaan

-Sivu 7

Millaista internationaalia tarvitsemme

Marxilainen työväenliitto

Coordination committee for the Refoundation of the Fourth International

Marxilainen Työväenliitto (MTL) on vuonna 2000 perustettu poliittinen järjestö, jonka tavoitteena on siirtyminen sosialistiseen yhteiskuntaan.

Yhteiskunta-analyysimme teoreettinen perusta nojautuu tieteelliseen sosialismiin ja dialektiseen materialismiin siten kuin K. Marx ja F. Engels ovat ne ilmaisseet, V. I. Leninin imperialismiin analyysiin ja L. Trotskin stalinismiin analyysiin.

Kapitalismi on globaalia, mutta taistelut globalisoituvat niin ikään. MTL pyrkii yhdessä muiden vallankumouksellisten kanssa kansainvälisesti Neljännen Internationaliin, sosialistisen vallankumouksen maailmanpuolueen jälleerakentamiseen.

PL 37, 90501 Oulu
Puh. 0400 528 075
mtl@mtl-fi.org

www.mtl-fi.org

Työtaistelu Suomessa

Suomessa on kevään mitaan ollut lakkojen sarja. Työehtoneuvotteluissa työnantaja on säälimättä yrittänyt lamaan vedoten huonontaa työoloja sekä palkkoja. Tämä on pakottanut työläiset puolustamaan omia etujaan.

Tämä on kiristänyt luokkataistelutilannetta Suomessa. Ahtaajien lakon aikana Kotkan Mussalossa työläiset esivät rikkureiden pääsyn satamaan siihen asti, kunnes poliisi tuli auttamaan rikkureita. Se että työläiset fyysisesti estävät rikkureiden saapumisen on laadullista kehitystä suomalaisessa

luokkataistelussa. AKT:n johto tuomitsi työläisten käytöksen, mutta rautatietyöläiset tukivat ahtaajia estämällä junien kulun satamiin vedoten työnantajan törkeään käytökseen.

Kun AKT:n byrokraatit solmivat sopimuksen EK:n kanssa monet ahtaajat marssivat pois työpajoilta vastalauseena huonolle sopimukselle. Se, että työläiset ohittavat tai kyseenalaistavat lakon päättymisen sekä sen jälkeen byrokraattien päätökset, on myös tärkeä asia luokkatietoisuuden kehityksessä. Kaupan alalla kauppojen työntekijöiden lakko sulki lukuisia kauppia ympäri maata.

Vaatimuksena on hyvin pieniä palkankorotuksia sekä hieman lyhempiä työaikoja, mutta silti tämä ei käy työnantajille. PAM:iin kuuluvat vartijat ovat myös lakossa samaan aikaan. Ainakin Stocmannilla työnantajat ovat painostaneet ja pelotelleet työntekijöitä vaatimalla ilmoitusta etukäteen siitä, että aikooko työläinen osallistua lakoon.

Kapitalismin kriisin kiristyessä luokkataistelu kiristyy. Kapitalistien huonontaa oloja työläisten on pakko alkaa taistella oman olemassaolonsa sekä perusoikeuksiensa puolesta. Samalla työläin-

en tulee huomaamaan, että työläisillä ja työnantajilla ei ole mitään yhteisiä intressejä.

Henri Häkkinen

Täysi tuki lakkoille

AKT:n kuljetustyöläiset sekä ahtaajat ovat antaneet lakkovaroituksen. Tämä on saanut porvariston vaatimaan työläisiltä yhteiskuntavastuuta ja isänmaallisuutta, sekä rajoituksia lakko-oikeuteen. Mutta missä oli porvariston yhteiskuntavastuu ja isänmaallisuus kun työnantajat irtisanoivat ja lakkauttivat tehtaita. Mitä porvaristo oikeasti haluaa sanoa on se, että nyt työläisten selkänahoista pitää riistää tämän laman ratkaisu, että työläisten pitäisi maksaa talouden kriisi. Tähän ei pidä suostua, sillä porvaristo ei voi tarjota työläiselle mitään hyvää, vaikka porvaristoa kumartelisi kuinka paljon, ja työläiset suostuisivat mihin vain. Minkä takia työläisten pitäisi maksaa lama samalla kun pörssekeinottelijat nostavat ennätysosinkoja.

Ahtaajien lakossa on kyse irtisanomissuojasta, mikä Suomessa on Euroopan huonoimpia. Tämän takia Suomessa on porvariston ollut niin helppo potkia työläisiä pihalle. Vaatimus irtisanomissuojasta on tällä hetkellä työväenluokan tärkeimpiä. Tämä vaatimus pitää levittää kaikille aloille ja jokaisen työläisen huulille. Valtakunnansovittelija on siirtänyt lakon alkua 2 viikolla vedoten yhteiseen hyvään todellisuudessa ainoa kenen hyvää tämä lakko haittaa on porvariston!

Myös Merimiesunionin jäänmurtajien työläiset olivat jättäneet lakkovaroituksen mutta ay-byrokraatit tyytyivät 0,7 prosentin korotuksiin. Samalla kun valtio havittelee talviselle merenkululle elintärkeästä jäänmurrosta suuria voittoja

työläisten kustannuksella, porvarillinen media haukkuu työläisiä ahneiksi.

Työläinen, tälle lamalle ei ole kuin yksi ratkaisu. Tämä ratkaisu on heivata kuoleva kapitalismi historian roskakoriin, sillä se ei pysty tuottamaan mitään hyvää kenellekään meistä. Ainoa taho, joka tämän voi tehdä on työläiset!

- Lakko-oikeuteen ei saa koskea!

- Irtisanomissuoja kaikille aloille!

- Työläisten ei pidä maksaa porvariston kriisiä!

- Nämä lakot ovat osa työväenluokan taistelua!

- Täysi tuki lakolle kaikilta aloilta!

2. maaliskuuta 2010
Marxilainen Työväenliitto

1940-2010 70 vuotta Trotskin murhasta 2000-2010 10 vuotta MTL:n perustamisesta

Syyskuussa Helsingissä:

- * Valokuvanäyttely
- * Videoita - elokuvia
- * Alustuksia -keskusteluja
- * Myytävänä julisteita, pamfletteja, kirjoja, lehtiä

Suomessa vallan instituutiot kriisissä

Kansantaloutta riepoteleva kriisi heijastuu jo muihinkin vallan elimiin. Niin lainsäädäntö- kuin toimenpanovaltakkin ovat vähintään lamaantumistilassa. Välillä tuntuu, ettei hallitusta ole enää olemassaakaan. Kaikki odottavat tulevia vaaleja ja peittävät tulevaa menestystä ja valintansa uusitutumista ensi kevään vaaleissa. Se näyttää olevan kansanedustajillemme päätyö. Heidän kaikki muut sanat tai tekonsa ovat suoranaisesti sidoksissa siihen, mitä ne merkitsevät kannatuksensa kannalta.

Hallituspöydän päässä istuu entinen virallisesti eronnut ja epävirallisesti karmeihin korruptioskandaaleihin kaatunut pääministeri. Vanhasen selitykset olivat hänen salailuaan naurettavia. Nyt eletään vähintään sekavassa tilassa, jossa ei tiedetä, kuka johtaa maata kesäkuun jälkeen. Koko yhteiskunnan huomio on tällä hetkellä keskittynyt Kepun puheenjohtajan vaaliin. Mediat tuovat esiin eri ehdokaiden kantoja ydinvoimasta, työttömyydestä, taluskriisistä yms. Tuntuu kuin Kepu

puheenjohtajan lisäksi olisivat valitsemissa uuden hallitusohjelman.

Kokoomus olisi voinut hyödyntää keskustan poliittista kriisiä ja vahvistaa asemansa hallituksessa. Mutta kokoomus on yhtä lailla hukkumassa skandaaleihin ja muutenkin ei halua profiloitua vetäjänä hallituksessa, joka kulkee rullatuolilla. Näin ollen, kuten muutkin puolueet, kokoomus odottaa ensi kevään vaaleja, ja toivoo, ettei siihen mennessä pahempia Tiuran tapaisia paljastuksia vuotaisi.

Eduskuntainstitution ja sen keulahahmon arvovalta tyrmättiin tämän vuoden valtiopäivien avajaisissa. Enemmistö kansanedustajista ei äänestänyt Niinistön jatkamisen puolesta. Kokoomuksen ”työväenpresidenttiehdokas” sai vain 89 ääntä ja alussa ilmoitti eroavansa. Hallituspuolueiden lobbarit saivat lopulta hänet taivutettua. Näin ollen, parlamenttia johtaa haluton ja epäsuosittu vähemmistöpuhemies.

Presidentti-instituutiota on lautasjupakan yhteydessä riepotellut sota hallituksen toimesta. Siinä

päätettiin, että Euroopan lounaissa Suomea edustaa kaatunut pääministeri yksin. Taxellin perustuslakikomitea ei lopulta saanut lävitse hallituksen tilaamia presidenttivallan kaventamiseen liittyviä perustuslakimuutoksia.

Oikeusvalta on odottavalla kannalla. Sitä tarvitaan viimeiseksi, silloin kun lakot on tulkittava laittomiksi. Katainen ja Vanhanen yhdessä Elinkeinoelämän keskusliiton kanssa vaativat muutoksia työtaistelujen pelisääntöihin. Vanhanen kannattaa ns. avainlakkojen kieltämistä. Lakon murtaminen voi osoittautua bumerangiksi porvaristolle. Aikaisem-

min siihen on turvauduttu kahdesti. Vuonna 2005, silloin kun rajavartioiden lakko uhkasi yleisurheilun MM-kisoja. Syksyllä 2007 Tehy sai Vanhasen polvet vapisemaan uhkaamalla joukkoirtisanomisilla. Muuten on mahdotonta perustella, millä logiikalla ahtaajat lakko satamissa olisi riski kansalaisten ihmishengille, terveydelle tai turvallisuudelle.

Yhteiskunnassa valtaa käyttää muutkin tahot kuin kansanedustaja, poliisi ja tuomari; ennen muuta työnantajat kaikin kätöreineen ja rikkureineen. Samaan kategoriaan kuuluvat lakkojen sovittelumekanismit, am-

mattiyhdistysbyrokraatit, ja lopulta, muuta ei viimeisenä mediat, jotka ovat tuotantotavan vakautta edistäviä osia. Kapitalismin kansantalouden rappeutuessa, kaikki sen tasapainoja ylläpitävät mekanismin rappeutuvat sen mukana.

EU ja OECD: matokuuria Suomellekin

Brysselissä pitämässään puheessa EU:n talouskomissaari Olli Rehn ”suosittelee” vyönkiristystä kaikille budjettialijäämämmaille. Pelkkä solidaarisuus ja lainatukipaketit eivät riitä velan ja alijäämien supistamisille. Tarvitaan palkanleikkauksia, eläkeiän nostamista ja lisää joustavuutta työmarkkinoilla. ”Jos epäonnistumme näissä asioissa, se voi johtaa deflaatioon koko euroalueella”. Näin Rehn tervehti Kreikan julkisen sektorin työntekijöiden palkanleikkaukset ja sanoi, että toimenpide pitää laajentaa yksityiselle sektorille Kreikassa, mutta myös muissakin maissa EU:ssa.

Aikaisemman OECD:n raportin mukaan, Suomessa työttömyysturva on liian antelias. Järjestön mukaan työttömiä pitäisi aktivoida kaventamalla etuuksia kauttaaltaan. Se taasen suomeksi tarkoittaa, että pitää huolehtia siitä, että mm. työttömistä tehtäisiin köyhempiä. Rehnin tapaan OECD:n Suomea koskevassa maakohtaisessa raportissa ”suositellaan”, että pakkoaktivointi tulisi käyn-

nistyä automaattisesti 50 työttömyysviikon jälkeen. Kieltäytymisestä tekemästä töitä pienellä päivärahalla työläistä pitää rangaista. Todellisuudessa Suomessa on pohjoismaisittain alhaisin työttömyysturvan taso.

OECD:n yksi ehdoton ”suositus” on eläkkeelle pääsyn alarajan nostaminen 65 vuoteen. Tehdystä arvolisäveron alennuksestakin pitäisi luopua. OECD:n terveiset suomalaisille on kuitenkin samankaltaiset kuin oman valtiovarainministeri Jyrki Kataisen ohjeistukset. Suomessakin julkisen talouden vaje on ylittänyt vakaussopimuksen määräämän kolmen prosentin rajan, ja noussee neljään prosenttiin tänä vuonna. OECD arvioi, että kestävyysvaje Suomelle on kahdeksan prosentin tienoilla. Tärkein esitys OECD:n esityksessä koskee palkkajoustoja. Milloin leikkauslista sitten tulee esiin? Hallitus on tiedottanut, että leikkaussuunnitelma nähdään viimeistään budjettiriiheen, eli lopukesään mennessä.

Samaan säveleen yhtyy Suomen Pankki ja sen

johtaja. Erkki Liikasen mukaan, ilman uudistuksia Suomi köyhtyy. Uudistuksilla Liikainen tarkoittaa muutoksia talouden rakenteissa, jotta saataisiin kasvu lamaa edeltäneeseen tasoon. Toimenpiteet ovat samanlaiset kuin Rehnin, Kataisen ja OECD:n komennot, julkiset menot alas ja työurat pidemmäksi. Pitäisi siis tehdä enemmän töitä pienemmällä palkalla, jotta emme köyhtyisi. Me -muodossa Liikainen puhuu pääomapiirien puolesta. Liikasen sanomakiristys on selkeä: ”Joko me romahdamme kaikki, tai te köyhdytte, jotta me rikastumme”. Luokkataistelun on annettava oma militanttivastauksensa demaripankkiirille.

Julkisten menojen leikkausten lisäksi hallitseva luokka haluaa kasvattaa tulot. Yliopistouudistus supisti yliopistojen saatavat ja pakotti niitä kerjuulle, useimmiten suuryrityksiltä. Sen jälkeen hävyttömästi väläyteltiin opiskelijoille jopa tuhannen euron opintomaksuja. Tänä päivänä nuoren pitää opiskella käyttäen omaa tai isänsä kukkaraa,

valmistua ennätysajassa, työskennellä ennätyspikään, maksaa edellisen sukupolven eläkkeet ja samalla säästää omaa eläkettä varten. Mikäli siinä välillä ehtii tienata palkasta vähän rahakin, niin peliin puuttuu pankit. Yksi karhuu opintolainansa takaisin, toinen kaupaa vapaaehtoista pitkäaikaissäästämistä, ja kolmas asuntolainaa. Tämä kaikki jos nuori on onnekas ja löytää töitä, kun työttömyys nuorison keskuudessa on melkein 30 prosenttia.

marxilainen #3

Marxilainen #3

MTL:n teorialehti

2€

*Marxilaisen työväenliiton 4. järjestökokouksen asiakirjat

*Che - maailmanvalankumouksen ruumiillistuma

*Ajankohtaisia kannanottoja

mtl@mtl-fi.org

Ranska: vuoden 2010 aluevaalit varoitus vasemmistolle

Ranskassa pidettiin aluevaalit 14. ja 21. toukokuuta yleismaailmaisen ennennäkemättömän kapitalismin kriisin keskellä. Kriisillä on dramaattisia seuraamuksia niin kolhiintuneelle Euroopalle kuin Ranskalle, Saint-Just'in ja Kommuunin maalle. Vaalien tulokset eivät mullistaneet maailmaa, mutta osoittivat sen, että se potee korkeaa kuumetta.

Ylivoimaisesti vaalit voitti niistä massiivinen "poissaolo". Yli puolet äänestäjistä kieltäytyi menemästä urille. Paikoin kansan kortteleissa ja työväenalueilla poissaolo saavutti 70-80 prosentin rajat. Kuulusissa Pariisin Clichy-sou -Bois -lähiössä, joka oli vuoden 2005 nuorisonkapinan palava keskus, äänesti vain 28,5 prosenttia äänioikeutetuista. Vain idiotti voi kutsua tätä käyttäytymistä "epäpoliittiseksi teoksi". Kyseessä oli täysin poliittinen ilmaisu vastenmielistä ja haaksirikkoutunutta porvarillista parlamentarismia ja porvarillisen vallan hallinnointia kohti.

Ylimielisenä vuonna 2007 Sarkozy lupasi mennä Thatcheriakin pidemmälle, hävittää vuoden 1968 punaisen toukokuun perinnön ja perustaa uudenlaista uutta kapitalistista järjestystä ei vain Ranskalle, vaan koko Euroopalle. Nyt kaksi vuotta myöhemmin hän kärsi nöyryyttävän poliittisen tappion. Oikeisto hävisi vaalit 21:ssä 22 vaalipiiristä, mukaan lukien Korsika, ja säilytti voimiaan vain konservatismiin perinteisessä linnakkeessa Elsassin maakunnassa. Siellä, missä ehdokkaina oli Sarkozyn ministereitä, yksikään ei mennyt lävitse. Sarkozyn puolueeseen aikaisemmin sulautetut äärioikeiston voimat, Le Penin Kansallinen Rintama nousi jaloilleen ja sai takaisin oman vanhan kannatuksensa.

Vaaleissa romahti uusthatcherismi, jolla Sarkozy uhkaili vaalivoittonsa aikana 2007. Puhjettuaan yleismaailmainen kapitalismin kriisi, sen mukana romahti kokonaisuudessaan uusliberalistinen hanke. Kriisi muutti Sarkozyn Thatcherin seuraajasta valtiollisen kapitalismin myöhäiskannattajaksi, eräänlaiseksi keynesismien karikatyyriksi. Kuten muutkin kapitalististen maiden johtajat, myös Sarkozy osallistui mielettömien summien pumppaamisella pankkien pelastamiseen. Kun väliaikainen toivo vält-

tyä pahemmasta oli ohi, nyt on vuoro korjata hedelmät sen politiikan epäonnistumisesta. Ranskan velka on paisunut, lama kärjistyi ja talouden teollisuus pohja supistui. Työttömyys ja kansan tyytymättömyys leimahtivat. Pétainin kaltainen Sarkozyn populismi on nypinyt viimeisetkin lehdet päivänakkarakasta. Yritys nimittää oman poikansa korkeaan virkaan ja muut skandaalit vieraannuttivat Sarkozyn kannattajiltaan. Hänen epäonnistumisensa maalikuun 2010 vaaleissa on poliittinen ilmaisumuoto kykenemättömyydestä ratkaista yleismaailmaisen kriisi. Kreikkalaista murhenäytelmää esitetään nyt Ranskan Champs Élyséesin presidentin palatsissa.

Toisaalta näyttää siltä, että Sosialistinen puolue tekee paluuta rekonstruoidun "pluralistisen vasemmiston" raameissa, joka niin sääliittävästi haaksirikkoutui vuonna 2002 tehden mahdolliseksi ensin Le Penin vaalivoittoa ja sitten Sarkozyn riemuvoiton v. 2007 presidenttivaaleissa. Vanhan moninaisen vasemmiston liitto koostui hegemonisesta sosialistipuolueesta ja Ranskan Kommunistisesta puolueesta, ja sillä oli ekologien tuki. Uusiksi muotoutunut rintama pitää sisällään pääasiallisesti demarien ja Cohn-Benditin vihreiden liiton. Sen tukena on "vasemmistorintama", jonka on solminut KP sosiaalidemokraatti Melansonin vasemmistopuolueen ja entisen LCR:n vähemmistön kanssa.

Vasemmistorintama sai kuusi prosenttia äänistä ääri vasemmiston sys-

temaattisen ja jatkuvan perääntymisen ansiosta. Besancenotin ja "Työväentaistelun" Uusi Antikapitalistinen Puolue (NPA) menetti sille reilusti ääniä. Jos pari kuukautta sitten Ranskassa joku olisi sanonut, että sosialistit palaa pian valtaan, häntä luultaisiin mielipuoleksi tai kyyniseksi demarien mainostajaksi. Nyt Sosialistisen Puolueen, Kommunistisen Puolueen ja Eurooppa-Ekologia - järjestön kolme naisjohtohahmoa juo kahviaan poseeraamalla kuin hyvät ystävättäret yhdessä kameroitten edessä, ja suunnittelevat yhteistyötä vuoden 2012 presidenttivaaleissa jakamalla ministerisalkkuja keskenään.

Tämän kuvion vaalivoitto on kuitenkin vain suhteellinen eikä se salli riemuitsemistä, varsinkin jos ottaa huomioon matalaa vaaliaktiiviteettia erityisesti köyhälistön asuinalueilla. Kuvion tilapäinen enemmistönsä on enemmistöä, joka on vähemmistöä vahvan julkisen protestin sisällä.

Entä Antikapitalistinen vasemmisto?

Hallitusvastuussa olevan oikeiston lisäksi, vaalien suuri häviö on ns. "ääri vasemmisto" ja erityisesti Uusi Antikapitalistinen Puolue (Nouveau Parti Anticapitaliste - NPA).

Valtakunnallisella tasolla se sai tyytyä 3,4 prosenttiin. Jos laskisi pois kolme aluetta, jossa NPA osallistui vaaliliitossa vasemmistorintaman kanssa, niin todellinen kannatus on 2,85 prosenttia. Viime vuoden eurovaaleissa NPA sai 4,98 prosenttia. Ko. vaaleissa NPA oli menettän-

yt miljoona ääntä aikaisemmista presidenttivaaleista, jossa Besancenot oli NPA:n edeltäjän, itsenäisen LCR:n ehdokkaana. Suuresta takapakista huolimatta vuonna 2009 NPA selitti, että tämä menetetty miljoonan äänen potti muodostaa "meidän reservimme". Nyt NPA ei saa reserviänsä takaisin, vaan se vielä menettää lisää 258 000 ääntä, mikä on vuoden 2009 kesäkuun äänistä 35 prosenttia.

Muutama vuosi sitten kahden trotskilaisjärjestön äänisaalis oli yhteensä yli 10 prosenttia; se silloin syrjäytti kommunistisen puolueen marginaaliin. Nykyään näiden järjestöjen yhteenlaskettu äänimäärä tuskin ylittää 3,5 prosentin. Trotskilaisen identiteetin hylkääminen väljemmän "antikapitalistipluralistisen" kuvion hyväksi ilman viitteitä Neljänteen Internationaaliin oli kaikkea muuta kuin tuloksekas. NPA:n laskusuunta on vaalitulosena ilmaistuna ilmeinen ja jatkuva erityisesti työväen, naisten ja nuorison keskuudessa. NPA:n johtajien tarjoamat tulkinnat ilmiölle on kaikkea muuta kuin uskottavia.

NPA:n lehdessä selitetään, että tappio johtuu siitä, että viime syksynä ei onnistuttu "käynnistämään yhteiskunnallista liikehdintää". Sopisi kysyä, että mistä lähtien liikehdintä heijastuu lineaarisesti vaalitulokseen. Miten kävi Kreikan vaaleissa heti joulukuun kansannousun jälkeen? Naisten ja yleensä työväen tuen menettämistä ei voi selittää sekään, että NPA:lla oli ehdokkaana musliminainen, joka käytti huivia.

Suosituin selitys NPA:n niin ystävien kuin vihamiesten keskuudessa on se, että se epäonnistui koska kielsi "yhtenäisyyden", osallistui itsenäisesti, eikä osallistunut vasemmistorintamaan, joka kuten todellisuus osoitti, kiirehtii sosialidemokratian syliin lämmittääkseen uudeleen pluralistisen vasemmiston keittoa. Kuitenkin Besancenot oli itsenäisesti ehdokkaana presidentinvaaleissa. Sielläkin NPA oli hylännyt vastaavanlaisia Kommunistisen Puolueen yritystä elvyttää haaksirikkoutunutta porvarillisen valtion vasemmistohallinnointia. Äänisaalis oli paljon Kommunistisen puolueen saalista parempi. Mitä tapahtui kommunikatiivisen Bensancenotin vuoden 2007 huippuvuosien ja tämän kiihdyttävällä tavalla tapahtuvan putoamisen välillä?

Suurin tapahtuma kahden ajankohdan välillä objektiivisesti on meneillä olevan yleismaailmaisen kriisin puhkeaminen. Se alkoi kesällä 2007 ja edelleen kärjistyy dramaattisesti aiheuttaen tehostunutta lamaa ja valtiokurssien uuhkia. Subjektiviivisella tasolla ex trotskilaisen LCR:n vastaus tähän kriisiin ei ollut taistelua vallankumouksellisen sosialistisen ulospääsyn puolesta, eikä vallankumouksellisen puolueen rakentamisen puolesta, puolue, joka tarjoaisi johtoa taisteluihin. NPA:n linjana oli trotskilaisuuden kavallus ja keskittien epämääräinen "antikapitalistisuus" ja rajojen väljentäminen. NPA:n perustaminen nähtiin malliksi koko Euroopalle ja Kreikalle. Sen linjauksien ainutlaatuisuus

piilee vallankumouksellisten strategisten tavoitteiden puuttumiseen, ideologiseen löyhyyteen ja ”antikapitalismin” poliittiseen epäselkeyteen. Tällainen ”Antikapitalismi” suhtautuu sosialismiin ja työväenvaltaan kuin kaukaisena perspektiivinä. Omien sanojensa mukaan, linjaus pyrkii spontaanin liikehdinnän avuun tavoittamaan vain ”osittaisia” kumouksia.

Yleisen sekasorron aika kuitenkin testaa kaikkia meitä kovalla kädellä, ja

lopulta räjäyttää ilmaan epäselkeyksiä, poliittisia horjumisia ja keskittien hankkeita. Ennen aluevaaleja keskustelussa oikean linjan noudattamisesta NPA jakautui kolmeen osaan. Vahva vähemmistö vaati yhteisiä vaalilistoja Kommunistisen puolueen ja vasemmistodemarien rintaman kanssa. Kolmasosa vaati itsenäisiä listoja ja kehoitti enemmistö päätti noudattaa keskitietä. Sen mukaan, vaaleihin oli osallistuttava paikoin itsenäisesti ja tois-

aalla vasemmistorintaman kanssa. Yhteistyölistoilta NPA:n ehdokkaat saivat enemmän ääniä kuin mitä saatiin itsenäisesti osallistuneiden listoilta. Se nyt esitetään milloin tappion alibina ja milloin kutsuna yhtenäisyyteen.

Paineet ”jälleenkoottuun pluralistivasemmistoon” sopeutumiselle tulevat tehostumaan sitä muka, kun syrjäytymisen vaara kasvaa järjestössä, joka haluaa yhdistää keskenään spontaanin liikehdintää ja vaalitoimia,

pitäen jälkimmäiset ”keskeisenä poliittisena areenana”.

Antikapitalistisen hankkeen epäonnistuminen on varoitus vallankumoukselliselle vasemmistolle kokonaisuudessaan eikä vain Ranskassa, vaan myös kansainvälisesti ja ennen muuta Euroopassa Kreikka mukaan lukien.

Vallankumoukselliset ajat vaativat vallankumouksellista marxilaista organisaatiota ja rohkeaa vallankumouksellista marxilaista

politiikkaa. Sen strateginen tavoite on oltava kapitalismin ja imperialistisen EU:n kumoaminen, työväenvalta, Euroopan Sosialististen Valtioiden Federaatio ja maailmanlaajuinen sosialismi – yleisinhimillinen libertaristinen kommunismi.

Savvas Michael

Kreikka on euroalueen ensimmäinen protektoraatti

Nykyään on yleisestikin tunnistettu, että tukemalla pankkisektoria tuhansilla miljardeilla valtiot sosialisoivat romahduksen riskit. Lehman Brothersin vararikon jälkeen miltei kaikki valtiot lisäsivät keskuspankkiensa likviditeettiä painamalla uskomattomia määriä rahaa. Pankit pelastettiin väliaikaisesti, mutta rahaa ei sijoitettu tuottavaan talouteen. Ensimmäisten joukossa Kreikka aluksi pump-pasi pankeille 28 miljardia euroa. Siirtymällä taloudellinen kriisi valtion tasolle, se väijäämättä muuttui poliittiseksi kriisiksi. Tuesta huolimatta kansantalous ei piristynyt. Tuotanto laski, vienti romahti ja markkinat toimivat ainoastaan fiktiivisen pääoman, eri johdannaisten kauppana. Nyt tuli aika vetää ylimääräinen likviditeetti pois markkinoilta. Se tietää hyökkäystä elintason, työttömyyttä, palkanleikkauksia yms.

Kreikan kriisissä kyse on kapitalismin globaali kriisin yhteisvaikutuksesta paikallisten kehojen talousrealiteettien kanssa. Julkisen sektorin velka on huikat 300 miljardia euroa ja budjettivaje 12,7 prosenttia bkt:sta. On kuitenkin tärkeä ymmärtää, että kyseessä ei ole kreikkalainen kriisi, vaan yleismaailmaisen kapitalismin kriisi maapallon ko. kolkassa. Tilastojen vääräntäminen on tavalla tai toisella yleisesti käytetty menetelmä 2000 –luvulla. Se tapahtuu Goldman Sachs –pankin avustuksella. Goldman Sachs on amerikkalainen kaikkien ns. luovan kirjanpidon äiti ja keksijä. Tilastokikkoja talousluku- jen kaunistamiseksi on harrastettu laajasti ja jopa Suomen valtion toimesta (HS 4.3.2010).

Kreikan suurin ongelma ei ole velkataakka eikä budjettivaje. Kreikka hoitaa vajeensa lisälainalla. Epävakaan tilanteen vuoksi maan luot-

toluokitusta on jatkuvasti laskettu. Kreikan lainapapereita kohti vallitsee suuri epäluottamus. Kymmenen vuoden lainat enää irtoavat 7,5 prosentin korolla. Mikään maa ei kestä tällaisia lainahtoja, ja Kreikka kaikista vähiten. Keinotelijat lyövät vetoa Kreikan konkurssiriskillä ja voittavat miljardeja aina silloin kun maa on mitä lähimpänä vararikkoa. Kreikan hallitus on turvautunut uuvuttavaan vyökiristykseen; palkat, eläkkeet ja lomarahaa on saksittu ja veroja on nostettu.

Ase on ladattu, mutta liipaisin puuttuu

Kreikan kansantalous on vain 2,7 prosenttia EU:n bkt:sta. Silti Kreikan kyvyttömyydellä hoitaa velkavelvollisuuksiaan on oma merkityksensä. Samassa tilanteessa aikaisemmin oli ollut Islanti, mutta myös EU:n jäsenmaat Latvia ja Unkari. Kaikki elävät nyt IMF:n armolla. Kreikka on ensimmäinen euroalueen maa, joka on menossa konkurssiin. Kreikan jälkeen vuorossa on Portugali, Espanja ja Italia. Vararikon partaalla siis ei ole yksi maa, 2,7 prosenttia EU:sta. Vararikon partaalla on koko europrojekti. IMF:n kautta Kreikka joutuu sen protektoraatiksi ja EU päästää Wall Street:n eurotaskuunsa. Siksi EU tarvitsee Kreikkaa enemmän kuin päinvastoin. Ihanteellinen olisi tilanne jos EU voisi antaa Kreikalle sellaiset takeet, jotka saavat markkinat tajuamaan, että keinottelu on lopetettava ja pakottaisi Fitch'n ja Mondys'n palauttamaan Kreikan luottoluokituksen entiselle tasolle.

Kreikka saisi silloin lainata markkinoilta ehkä hieman korkeammalla korkotasolla kuin Saksa, ja EU:n ei tarvitsisi avata kassakaappiaan. Samalla markkinat olisivat sen jälkeen varovaisia siinä, millä tavalla ne kohtelevat

muita euromaita. Pääministeri Papandreoun suunnitelma oli nerokas, mutta liian teoreettinen. Markkinat piti saada uskomaan, että jos ne eivät suostu lainaamaan pienemmällä korolla, niin EU tekee niin. Tämä taas tapahtuisi sillä tavalla, että muut EU-maat hankkisivat lainaa kolmen prosentin korolla, ja lainaisivat sen sitten Kreikalle eteenpäin viidellä prosentilla. Papandreou käytti kummisedän retoriikkaa. ”Me emme käyttäisi takeita. Tarvitsemme niitä ikään kuin ladattuna pistoolina pöydällä neuvotellessamme markkinoiden kanssa”. EU päätti tukilainasta yleisellä tasolla 25.3.2010 Kreikan itsenäisyyspäivänä.

Markkinat nuuskivat rahan- tekoa niin luontevasti, ettei ruostunut ase pöydällä niitä säilyttä, ei vaikka se olisikin ladattu. Korkotasoa, millä Kreikka ottaa lainaa pysyi ennätyskellisen ylhäällä ja luottoluokitus ennätyskellisen alhaalla. EU kokoontui videoistuntoon sunnuntaina 11.3. ja tarkensi tukilainansa sisällön. Tarvittaessa Kreikka voisi saada tälle vuodelle 30 miljardia euroa viiden prosentin korolla. Sen lisäksi IMF tulisi vastaan 15 miljardin euron lainalla. IMF:n korkotasoa on EU:n tasoa matalampi, mutta piiska pysyy IMF:n käsissä. Kreikan ja EYU:n uhma tepsyi yhden päivän ajaksi, ja maanantaina korkotasoa laski hieman. Tiistaista lähtien korkotasoa kääntyi taas ylämäkeen ja Kreikka kohti Golgatan huippua. Markkinat ovat voimakkaampia kuin EU:n byrokraattijohtajat. Markkinat tietävät, että Kreikan tukilainasopimus on ongelmallinen. Ensinnäkin se vaatii yksimielistä päätöstä. Päätös on siis tehty, mutta se pitää vahvistaa jäsenmaiden parlamenteissa. Maksajiksi joutuivat kaikki muut EU-maat tietyllä osuudella bkt:staan. Kreikalle siis joutuu myöntämään lai-

naa mm. samassa tilassa olevat Portugali ja Espanja. Sopimus koskee kaikkia maita, eli sitten kun Portugali pyytää lainaa Kreikan on löydettävä markkinoilta rahaa lainatakseen eteenpäin Portugalille; mutta millä korolla? Voiko Kreikka lainata 7,5 prosentin korolla rahaa, lainatakseen niitä sen jälkeen eteenpäin Portugalille viidellä prosentilla?

Papandreou tarkoitti siis tukilainasopimusta vain tulevaisuutta varten ja vain kaikkien varalta. Seuraavan kerran Kreikka tarvitsee rahaa toukokuun puolivälissä. Keskiviikkona 14.4. Fitch –talo kuitenkin vakuutti, että Papandreoun on pakko kääntyä EU:n ja IMF:n puoleen ja pyytää sopimuksen käyttöönottoa jo huhtikuun loppuun mennessä. Seuraavana päivänä (15.4.) Ateena teki ensimmäisen askeleen tukimekanismin aktivoimiseksi. Kreikan talousministeri Papakonstantinou pyytää EU:lle ja IMF:lle lähettämässä kirjeessään neuvotteluja tukisopimuksen ehtojen ja yksityiskohtien määrittelymiseksi. Nyt EU:ssa on uusi tilanne. EU:n viiden prosentin korko on edelleen liian korkea. Sillä ei velkaa lyhennetä eikä vajeita supisteta. Sen lisäksi Kansainvälinen valuuttarahasto ottaa Kreikan talouden ohjokset. Se tarkoittaa entistä kuristavampaa vyökiristystä, mihin vain IMF pystyy pakottamaan. Sitä varten pian EU:n ja IMF:n kurittajia lähtevät käymään Ateenassa kontrolloidakseen uuden protektoraattinsa talouden tilan.

Espanjan talousministeri ilmoitti heti tuoreeltaan, että hänen maansa budjetit on mahdotonta tasapainottaa. Elena Salgadin mukaan, 27 –jäsenen EU:sta 20 maassa on ylitsepääsemättömiä budjettivajeongelmia. Talousministeri väittää, että luku voi kasvaa tänä vu-

onna. Kreikka voi ajautua maksukyvyttömyyteen huolimatta hätäapulainasta ja IMF:n määräämästä kuurista. Suursijoittaja Soroksen mukaan, viiden prosentin korko on Kreikalle varsin kallis, ja maata ”uhkaa kuolemanspiraali”.

Kreikan tilanne muistuttaa Argentiinan tilannetta joulukuussa 2001. Molempien maiden kriisin taustalla on saman globaali kapitalismin romahtaminen ja finanssiglobalisaation loppu. Silti Argentiinassa kansannousu seurasi talouden romahtamista ja pankkien sulkemista. Kreikassa talous ajautuu umpikujaan suuren toista kuukautta kestäneen kapinan jälkeen. Vuonna 2001 kriisi onnistuttiin pysäyttämään Argentiinan sisällä, peso devalvoitiin ja kansan elintason hyökättiin. IMF tuli maahan määräämään ehdot, millä lainaa ottavat kapitalistit saisivat rahansa takaisin. Silloin muut maat tulivat IMF:n kautta kurjistamaan Argentiinaa pelastaakseen Argentiinan kapitalismin. Nyt Kreikan rappeutunut kapitalismi asettaa hirttosilmukkansa myös euron ja koko EU:n kaulaan.

Yksi ratkaisu kriisiin olisi se, että heikoimmassa asemassa olevat maat ensin liittoutuisivat ja sitten kyseenalaistaisivat jättäjävelkojen takaisinmaksuja. Tällaista ei voi tapahtua niin kauan kun porvaristo on yhteiskunnan hegemoninen voima. Sellainen vaatisi työväenvaltioita ja sitä synnyttävää vallankumousta. Se osoittautuu vielä luokkataistelulle suurimmaksi haasteeksi orastavana aikana.

ICAHD Finland kampanjoi Suomen ja Israelin asekauppaa vastaan

ICAHD Finlandin perustaminen

Yliopistojen avatessa vuoden 2009 kesäloman jälkeen ovensa uusille ja vanhoille opiskelijoille, koontui joukko Israel/Palestiina -aktivismista kiinnostuneita nuoria aikuisia eräissä helsinkiläisissä kahvilassa. Kokoontumisen tarkoituksena oli päättää kiinteän Israel/Palestiina-konfliktiin keskittyvän organisaation perustamisesta, toiminnan luonteesta ja tämän syntymäisillään olevan organisaation nimestä. Osanottajien oltua yksimielisiä toiminnan vakiinnuttamisesta ja rekisteröidyn yhdistyksen perustamisen tarpeellisuudesta, päätettiin järjestön nimeksi ottaa ICAHD Finland allekirjoittaneen ehdotuksesta.

Mikä ICAHD?

ICAHD eli Israeli Committee Against House Demolitions on israelilaisen rauhanaktivistin Jeff Halperin perustama, suoraa poliittista toimintaa harjoittava järjestö, jonka tavoitteena on lakkauttaa Israelin ylläpitämä palestiinalaisalueiden sotilaallinen miehitys ja aikaansaada kansainväliseen lakiin perustuva oikeudenmukainen rauha Israel/Palestiinan alueelle. Järjestön nimi on viittaus Israelin harjoittamaan palestiinalaisperheiden talojen tuhoamispolitiikkaan. ICAHD on kehittänyt lukuisia strategioita tämän kansainvälistä lakia rikkovan politiikan vastustamiseksi. Tunnetuin näistä lienee tuhottujen talojen jälleentamaminen, joka suoritetaan

yhteistyössä palestiinalaisperheiden ja -yhteisöjen kanssa ja heidän luvullaan. Halper, joka oli ehdolla Nobelin rauhanpalkinnon saajaksi vuonna 2006, tähdentää aina tilaisuuden tullen, että ICAHD:in toteuttama jälleentamistyö ei ole ensisijaisesti humanitääristä avustustyötä, josta esimerkiksi Punaisen Ristin ja Punaisen Puolikuun kansainvälinen liike on tullut tunnetuksi. Jälleentamistus, jota ICAHD tekee, on avointa poliittista vastarintaa ja kansalaistottelemattomuutta. ICAHD on jälleentamistanut n. 170 taloa, mikä ei tosin ole aivan riittävästi: Israel on tuhonnut vuoden 1967 jälkeen n. 24 000 taloa.

ICAHD:in kanssa yhteistyötä tehneenä ja järjestön henkilökuntaa tuntevana olin sillä kannalla, että Suomen jaoston perustaminen tälle osaavalle ja omistautuneelle työlle tekeväälle israelilaispalestiinalaiselle järjestölle ei olisi lainkaan kehnompia ajatus.

ICAHD Finland ja Suomen työkökset Israel/Palestiina

-konfliktiin

Olen ollut Israel/Palestiina-konfliktin kansainvälisessä rauhantyössä mukana kymmenkunta vuotta, ja osan ajasta olen toiminut eri organisaatioiden puitteissa, kuten lukioaikoina ollessani yksi Amnesty Internationalin Israel/Palestiina -maakordinaattoreista. Osan ajasta olen puolestani toiminut freelance-pohjalta siten, että olen edennyt projekti projektilta ja tehnyt yhteistyötä lukuisten israelilaisten ja palestiinalaisten järjestöjen kanssa. Vasta alettuani tarkastella lähemmin Suomen yhteyksiä Israel/Palestiina-konfliktiin jouduin uudelleenarvioimaan toimenkuvaani. Tästedes keskittyisin Suomen ulkopoliittikan osuuteen konfliktissa.

Kaikki tämä juonsi juurensa seuraavasta yksinkertaisesta mutta sitäkin epämiellyttävämmästä havainnosta: Suomi, tuo syleilevästä arvostuksesta nauttiva kansainvälisen yhteisön pohjoinen mallijäsen, tekee mittavaa asekauppaa Israelin aseollisuuden kanssa. Puolus-

tusministeriö on ostanut käytössään olevilla verorahoilla pelkäämään vuodesta 1999 lähtien israelilaisia aseita yli 152 miljoonalla eurolla. Tuntui jokseenkin kummalliselta, että tämän luvun pysäyttävyydestä huolimatta julkinen keskustelu ja Suomen mediakenttä keskittyivät mieluummin vaihtamaan siihen, tuovatko maahanmuuttajat Suomelle tuloja vai menoja, ja mitä tehdä oudoille romanikerjäläisille, joita nykyisin tapaa etenkin Helsingin keskustassa – edes menemättä niin kutsuttuun viihteelliseen uutisointiin, jota tapaa mediassa tuskin kenenkään mielestä liian vähän.

ICAHD Finlandin tekemä tutkimus ja asekauppakampanja

Päätimme alkaa tutkia niitä israelilaisia ase-yhtiöitä, joiden kanssa Suomi käy kauppaa. Yhdessä Petter Nissisen kanssa aloimme tarkastella lähemmin Elbit Systemsiä ja Rafael Advanced Defense System-

siä, yhtiöitä, joiden kanssa Suomi on käynyt kauppaa yli sadalla miljoonalla eurolla. Julkaisimme tutkimustulokset ja lähetimme niitä eteenpäin suomalaisille tiedotusvälineille. Kaikessa lyhykäisyydessään osoitimme selvityksessämme, että Elbit ja Rafael osallistuvat sotarikoksiin. Toimme myös esiin sen mitä ilmeisimmän johtopäätöksen, että käymällä noin massiivista kauppaa yhtiöiden kanssa Suomi tukee niitä israelilaisoimijoita, joille Israelin käymät sodat ovat taloudellisesti elintärkeitä. Lisäksi kaupat tukevat Israelin aseollisuuden kykyä tuottaa kalustoa maan armeijalle.

Taloussanomien päätoimittaja Hannu Sokala kiinnostui selvityksestämme ja lehti julkaisi tutkimuksemme pohjalta paljon keskustelua herättäneen artikkelin otsikolla Järjestö: Suomi tukee asekauppoilla Israelin sotarikoksia. Heti artikkelin julkaisemisen jälkeen tuli puhelinsoitto Ylen Ykkösämusta ja minua haastateltiin suorassa lähetyksessä. Kampanjamme Suomen ja Israelin käymän asekaupan lakkauttamiseksi oli lähtenyt liikkeelle.

Taloussanomien julkaisi artikkelin kiirastorstaina: eipä aikaakaan kun ICAHD Finlandin facebook-ryhmä oli kerännyt enemmän jäseniä kuin yksikään poliittisen puolueen nuorisjärjestö facebookissa.

Tutustu materiaaliimme ja osallistu kampanjointiimme osoitteessa www.icahd.fi.

Bruno Jantti

Kiina-USA -suhteiden kuulutettu kuolema

USA:n hallitus tehostaa valituksensa siitä, että Kiina pitää valuuttansa keinotekoisesti matalalla tasolla. Kyse ei ole enää mielipiteestä tai kommentista, vaan sillä on taipumus muuttua syytelyksi. Halpa yuan merkitsee halpoja vientitavaroita. Sen seurauksena Yhdysvalloissa kokonaisia teollisuuslaitoksia joutuu vararikkoon. Viime vuosina amerikkalaiset ovat yrittäneet käyttää eri sortin kiristyksiä ja muuta diplomaattista toimintaa taivuttaakseen kiinalaisia revalvoimaan valuuttansa. Kapitalismin kriisin kärjistyessä, lännen kansantalous ei kykene kilpailemaan kiinalaistuotteiden kanssa. Tilanne on Obamalle kestävä. Päte-

vien analyttikoiden mukaan sanat eivät enää tepsivät, ja siksi on ryhdyttävä tekoihin.

Yhdysvaltalaisien artikkeleiden ja raporttien rivien välissä yhä selkeämmin lukee, että kahden maan välisestä riippuvuussuhteesta huolimatta on pakko ryhtyä kauppasotaan. USA-Kiina -avioliitosta molemmille oli hyöty- ja haittaelementtejä. Kriisin kärjistyessä haitat kasvavat etenkin Washingtonin päässä. Jos amerikkalaiset arvioivat, että haitat ovat huomattavasti hyötyjä suurempia, edessämme on avioeron perspektiivi ja 1930-luvun painajaismaiset kuvat.

Paul Krugman ehdottaa New York Times -lehdessä, että hallituksen pitää ottaa mallia Nixonin politiikasta

1971, ja turvautua tulliveroihin kiinalaistuotteiden tuonnille. Ehdotus näyttää nauttivan laaja kannatus molempien puolueiden riveissä. Lakiluonnos tulliverojen käyttöönotosta on jo laatinut yhdessä republikaani Lindsey Graham ja demokraatti Charls Summer. Asiaa puoltavaa Obaman kirjettä allekirjoittaa Kongressin 130 jäsentä. Ensi syksynä pidetään vaalit, ja monet kongressin ja senaatin edustajat haluavat tulla uudelleen valituksi. Kansalle on helppoa perustella, että kriisistä ja työttömyydestä syytä on Kiina, syntipukki, joka kilpailee amerikkalaisten firmojen kanssa epärealisti.

Monet teoreetikot ovat

analysoineet, että rakkaussuhde kahden talousjätin välillä on ollut tilapäinen ja ennen pitkää on loputtava. Itse asiassa kaikki ihmettelevät sitä, miten pitkään se on kestänyt. Suhderekko on vain ajan kysymys, monet ennustavat sen loppuvan tämän vuoden puolella. Päätös Obamalle ei ole helppo. Kiinan ei odoteta menevän kyykkyyn, vaan se vastaa tuleen tulella. Näköala tulee aiheuttamaan ketjureaktioita muillekin maille. Todennäköisesti muut maat ympärillä tulevat suojelemaan omia markkina-alueitaan ryhtymällä nekin protektionistisiin toimenpiteisiin, mikä syventäisi kansainvälistä lamaa entisestään.

Amerikkalaisten pelko on perusteltu. Kiinan kauppataaseen ylijäämä kasvaa, mutta maan valuuttavarannot kasvavat paljon nopeammin, 40 miljardilla dollarilla kuukaudessa. Kiinan valuuttavarannot ovat jo nousseet 2400 miljardiin dollariin. Pitääkseen kansallisvaluuttansa arvon matalana Kiina painaa koko ajan seteleitä. Amerikkalaislähteiden mukaan yuan on devalvoitu 30-40 prosenttia. Kiina on myös oikeassa kun se syytelee amerikkalaisia tekopyhydestä. Kiinan pääministeri muistuttaa, että USA:n kiinteistöjen roskalainat olivat yksi syy kriisiin ja Kiinan 9,5 prosentin kasvu oli osa ratkaisua. China Daily -lehti huomauttaa, että kiinalaist-

Työväen mielipide #28 | huhtikuu 2010

uotteiden USA:han kohdistetusta viennistä 60 prosenttia on lähtöisin Kiinassa toimivilta amerikkalaisilta monikansallisilta yhtiöiltä. Yksi esimerkki tähän on Generals Motors, joka saa tukea USA:n hallitukselta, mutta vie pääomansa Kiinaan. Kiinalaiset näyttää päätyvän samaan tulokseen amerikkalaisten kanssa; yhteistyö on loppumassa. Kiinan investointivaasio USA:n markkinoille oli vastapalvelus siitä, että se on kattanut Yhdysvaltain vajheet.

Suuren luokan kysymys on siinä, että miten rauhanomainen tai väkivaltainen avioero tulee olemaan. Jos voisi erota konsensuksen hengessä, yhtä hyvin olisi voinut jatkaa suhdettakin. Yhteiskuntatieteilijä Ian Bremer kiteytti Financial Times -lehdessä: ”Tuleva vastakkainasettelu voi osoittautua paljon vaarallisempi kuin kylmä sota”.

Kupla

Kiinan kansantaloudessa muhii kriisi-ilmiötä riippumatta suhteestaan Yhdysvaltoihin tai viennin ja valuuttatavarantojen määrästä. 2007-08 romahduksen jälkeen Kiina ryhtyi jättielvytykseen, mikä aiheutti taloudessa saman luokan kuplia, joiden puhkeaminen johtaa uuteen taantumaa. Kiinasta taantuma leviäisi tähtitieteellisillä rytmillä ympäri maailmaa. Asiasta ei pidä puhua konditionaalisuudessa. Yi Xianrong on kiinalainen asiantuntija, joka näkee sen tapahtuvan jo tänä vuonna. Yi ei ole mikään toisinajattelija, vaan Kiinan yhteiskuntatieteiden akatemian professori ja hallituksen neuvonantaja. ”On vain ajan kysymys, milloin asuntokupla puhkeaa. Mikäli se paisuu vielä nykyisestä,

tappiot tulevat olemaan valtavia taloudelle, pankeille ja Kiinan turvallisuudelle”. Viimeisellä Yi ei tarkoita kuumaa sotaa USA:n kanssa, vaan yhteiskunnallisia levottomuuksia, joita riitti kasvun aikanakin.

Elvytyshuuman yhteydessä rahapoliittisilla helpotuksilla kiinalaisia kannustettiin sijoittamaan asuntoihin. Suurista lainoista myös pankit saivat meheviä bonuksia, jonka seurauksena viime vuonna asuntokauppa kasvoi noin 80 prosenttia. Pekingissä hinnat nousivat yli 100 prosenttia. Yi:n mukaan, asuntomarkkinoiden romahtamisen vaikutukset näkyisivät kaikkialla, esim. terästeollisuudessa. Kysymykseen, milloin suuri romahdus sitten tulee, Yi vastaa: ”Tänä vuonna. Vastatimet voisivat lykätä sitä hieman myöhemmäksi”.

Elvytystoimet Kiinassa lykäsivät totaaliromahdusta myös muualla maailmalla. Sen varjopuolek näkyvät kuitenkin nyt. Kiinteistöjen hinnat ovat pilvissä, inflaatio karkaa käsistä, tuotannon sektorilla on pääomien ylituotanto ja ylikapasiteettia, fiktiivinen pääoma on tunkeutunut joka paikkaan ja roskalainojen kummitus leijuu ilmassa valmiina hyökkäämään koska tahansa. Viime vuoden viimeinen kvartaali näytti peräti 11 prosentin kasvua. Se sai jotkut juhlimaan lopullista voittoa lamasta. Lännessä ei juuri kukaan pysty sanomaan miten paljon rahaa Kiina on viime aikoina painanut. Myönnetty luotot viime vuonna olivat kuitenkin kolmanneksella suurempia edellisestä vuoteen verrattuna. Ekonomisti Andy Xie kirjoitti kolumnissaan näin: ”Kiinan asuntomarkkinat on massiivinen kupla. Mitä suuremmaksi se paisuu, sitä

suurempia sen vaikutukset koko taloudelle”.

Jos Kiinan talouden kehitys pysähtyy, se vaihduttaisi kauppasodan prosessia USA:n kanssa. Ilman rahaa taasen Kiina ei voi enää olla USA:n luotottaja, ja rahoittaja. Se taas vaikuttaisi välittömästi niin EU:n ja USA:n, kuin EU:n ja Kiinan välisiin suhteisiin. Kuplan puhkeaminen Kiinassa olisi Japanillekin katastrofaalista. Kaikkialla maailmassa me olemme täysin sidoksissa Kiinaan eikä vain taloudellisesti, vaan myös poliittisesti. Suomen ulkopoliittisen instituutin ohjelmajohtaja Matti Nojonen toteaa: ”Ihmiset alkavat uskoa, että Kiina on niin vakaa, ettei mitään itäblokin kaltaista romahdusta tapahdu”. ”Mutta kun Kiinan järjestelmä ei vain ole vakaalla pohjalla”, hän lisää siihen.

Velka

Erinäköisten kuplien paisumisen lisäksi, elvytystoimet kiihdyttivät myös velanottoa. Jotkut analyytikot näkevät, että velka ei ole Kiinassa suuri ongelma. Näin se tietenkin on, mikäli velaksi lasketaan vain valtionvelka, joka on vain parisenkymmentä prosenttia bruttokansantuotteesta. Sen lisäksi Kiina makaa mehevien valuuttavarantojen päällä, joiden poismyynti voisi pelastaa maata hädästä. Tilanne näyttää toisenlaiselta, jos lasketaan kokonaisvelkaa. Se tarkoittaa eri paikallishallintojen ottamaa velkaa, joka nostaa luvun jopa 70 prosenttiin. Jos mukaan otettaisiin yksityisen sektorin, firmojen ja kuluttajien velkaantumisasetta, luku heti nousee 200 prosenttiin bkt:sta.

Sen lisäksi, Northwestern Universityn professori Victor Shih:n mukaan, Kiinan tilas-

toissa on näkymätön lainananto. Hänen mukaansa, velkaongelmasta johtuen vuoteen 2012 mennessä Kiinassa puhkeaa finanssikriisi. Tämä siis ilman sitä, että ennen sitä puhkeaisi asuntokupla tai syntyisi kauppasota. Kiinan kansantaloudessa piilee kolme aikapommia. Ensimmäisen on se, joka viritti menneellä olevaa kapitalismin kriisiä. Toinen syntyi elvyttämisen yhteydessä a) velanotolla ja b) painamalla mielettömästi seteleitä. Kolmas pommi on seikassa, että elvytystoimet eivät kohdistu reaalityteen, vaan kuplien synnyttämiseen ja paisuttamiseen. Pommi USA:n ja Kiinan välisestä kauppasodasta on oma lukunsa, se lienee ”loppuräjähdyks”, mikä ei tarkoita, että ajallisesti se on viimeinen.

Vielä valuutasta ja ulkomaankaupasta

Kiina tiedostaa vaaroja hyvin. Pekingissä tiedetään, että yuanin revalorointi saattaisi hetkellisesti tyydyttää amerikkalaisia, muttei ratkaisisi ongelmaa. Sen lisäksi se haittaisi maan vientiä. Valuutan arvon raju vahvistaminen olisi kohtalokasta Kiinan viennille. Sen vuoksi Kiina suunnittelee maltillista keskitien ratkaisua päästämällä valuuttansa kellumaan. Kiina satoi yuanin arvon dollariin kesällä 2008. Sitominen on elänyt sykliänsä loppuun. Suunnittelun alla oleva sitomisen purku tarkoittaa samalla elvytystoimien lopettamisen alkua. Se olisi siis osa maailman laajuista exit strategy -menetelmä, mikä pelottaa muitakin kapitalistisia maita lännessä.

Elvytykseen on pumpattu tuhansia miljardeja. Nyt olisi korkea aika vetää ainakin

osan siitä pois kansantaloudesta. Puhuttaessa valtiomenojen leikkauksista, eläkeiän nostosta, palkkojen laskemisesta, työttömyydestä ja paljon muustakin, kyse on juuri tästä, että kenen kukkarosta ne tuhannet miljardit on kerättävä pois. Tässä on myös suuren vedonlyönnin paikka luokkataistelulle ja siihen osallistuville. Investointipankki Goldman Sachs on arvioinut, että Kiinan valuutan vahvistumisen prosessi alkaa kesän aikana.

Maaliskuussa Kiinan ulkomaankauppa jäi alijäämäiseksi. Tämä on ensimmäinen kerta kuuteen vuoteen, että tuonti on jäänyt 7,24 miljardia dollaria vientiä pienemmäksi. Viime vuonna Kiinassa tuonti kasvoi uskomattomat 66 prosenttia. Suurimpia tuontituotteita olivat öljy ja autot. Vientikin kasvoi, mutta huomattavasti vähemmän. Kiinan viranomaiset tulkitsevat tilastot niin, että valuutan arvo ei ratkaise kaupan tasapainoa. Sen vuoksi yuania ei tarvitse vahvistaa.

Myös New Yorkin yliopiston professori Roubini varoittaa, että lähiaikoina USA:n ja Kiinan väliset suhteet ovat kärjistymässä. Roubinin mukaan on ilmeistä, että Yhdysvaltain suhtautumisen Kiinan valuuttapolitiikkaan on muuttumassa. On hyvin todennäköistä se, että ”Kiina julistetaan ’valuutan manipuloijaksi’”, sanoi Roubini. Jopa konservatiivi uusliberaalisti Paul Krugman totesi: Nyt on aika pistää kova kovaa vastaan Kiinan kanssa ja uhata selkeästi kauppapakotteilla”.

Dimitris Mizaras

Millaista internationaalia tarvitsemme

Tänä päivänä kaikki tunnustavat, että maailmanlaajuinen kapitalismin kriisi on järjestelmän historian synkin. Tämä kriisi ei ole loppunut. Päinvastoin me olemme sen kehityksen keskellä. Vuoden 2007 romahdus vei pankit vararikon partaalle. Seuraavana vuonna valtiot ryhtyivät ennennäkemättömän pankkien pelastamiseen tähtäävään operaatioon. Tuhannet pankeille pumpatut miljardit eivät päätyneet reaalityteen sijoituksiin, vaan finanssipelit ja keinottelu alkoivat kukoistaa entisestään. Syntyi lisää kuplia kansantalouksissa. Elvytys oli keinotekoinen ja se näkyy vain luvuissa. Työttömyys – erityisesti nuorison keskuudessa – kasvaa räjähdysmäisesti,

ja kaikkialla valtiot valmistelee rajua hyökkäystä työtekevien elintasoja vastaan. Kun valtiot päättivät pelastaa pankit vararikosta, ne jakoivat samalla niiden kanssa vararikon riskit. Näin ollen, päiväjärjestyksessä nykyään ovat kokonaiset valtionalouksien konkurssit. Konkurssi on tätä päivää Latviassa, Islannissa ja Kreikassa. Viimeksi mainittu vetää koko euroalueen mukaansa hautaan. Perästä tulevat Irlanti, Portugali, Espanja ja Italia. Sen lisäksi on tullut aika, jolloin pankeille jaettu inflatorinen raha on kerättävä takaisin. Sitä ei tule pankit maksamaan, vaan kansa. Leikkauksia palkkoihin, eläkkeisiin, terveyden huoltoon, opiskeluun yms. on porvariston ensisijai-

sia tehtäviä. Talouskriisi on saanut seuraksi mahtavan poliittisen kriisin, jonka keskiössä on Yhdysvallat. Umpikuja Afganistanissa ja Irakissa on kasvattanut paineen uuden sodan aloittamiseksi. Poliittinen kriisi näyttäytyy Euroopassa EU:n keskipakovoimien voimistumisella. EU:n kapitalismien on pakko turvautua protektionismiin.

Ainoa ulospääsy kriisistä on yhteiskunnan sosialistinen reformaatio. Siihen tarvitaan vahva organisaatio, joka vastustaisi kapitalismin pimeät operaatiot ja rakentaisi uudistuksille tarvittavat voimat. Sekään ei riitä, kapitalismin finanssiglobalisaation aikana taistelulla on pakostakin kansainvälinen luonne. Kiinasta ja Japanista Venäjälle ja Euroopasta Yh-

dysvaltoihin ja Latinalaiseen Amerikkaan kapitalismia raataa sama kriisi. Kapitalistit sopivat eri foorumeissaan toimenpiteistä, jotka vaativat työväenluokan kriisin maksajaksi. Pääoma siirtyy helposti paikasta toiseen ja työpaikat sen mukana. Näitä tendenssejä on mahdotonta vastustaa yhdessä maassa. Taistelut on yhdistettävä. Maailmanlaajuinen organisaatio ei ole keskustelufoorumi. Se on maailman puolue, organisaatio, jolla on oma ohjelma, säännöt ja jäsenpuolueita kaikissa maissa. Tarvitaan Internationaali. Se tulee yhdistämään työväenluokan voimat, ja ratkaisemaan nykyisen vasemmiston surkean tilan. Internationaali ei voi perustua pelkästään anti-

imperialismiin, se ei voi olla verkosto, joka vain vastustaa milloin mitään. Internationaali on työväenluokan yleismaailmainen nyrkki, joka kyseenalaistaa porvariston hegemoniaa ja lopulta kumoaa kapitalismin ja perustaa järjestelmää, joka tekee sosialismiin siirtymistä mahdolliseksi. Siksi siihen ei mahdu teokratiat, anti-imperialistit diktaattorit tai vaaleanpunaiset pikkuporvarilliset ”radikaalit”. Tuleva Internationaali jatkaa Neljännen Internationaalin kesken jäänyttä historiallista tehtävää. Tuleva Internationaali pitää sisällään aikaisemman teoreettisen perinnön ja samalla se ylittää sitä. Rakennettavissa on 2000 –luvun Neljäs Internationaali.

Luokkataistelu vai ”seuraa suurta johtajaa”-leikki?

Sosialistisen työväenliikkeen piirissä osoitetaan tänäkin päivänä suurta luottamusta eräisiin kansanjohtajiin, jotka väittävät olevansa edistyksellisiä, tai jopa sosialistisia. Erityisesti stalinismin viitekehuksesta tulevat toverit monesti hellivät ajatusta: ”Viholliseni vihollinen on ystäväni”. Tämä yksioikoinen ajattelutapa on johtanut siihen käsitykseen, että jokainen valtio, valtiomies, tai poliittinen/uskonnollinen ryhmittymä, joka puheissaan kertoo vastustavansa amerikkalaista imperialismia, on edistyksen asialla. Vuorollaan ylistystä saavat osakseen niin itämainen hirmuhallitsija Kim Jong Il, porvariteokraatti Ahmadinejad, Libyan kovaotteinen diktaattori Gaddafi, vastentahtoinen kansanjohtaja Chavez, kuin Kiinan läpeensä mätä maolaislähtöinen byrokraattinen eliitti.

Koska aihe on mitä suurimmassa määrin ajankohtainen, ja tärkeysasteeltaan mitä merkittävin, on hyvä tiedostaa kyseisen ilmiön vaarat. Silloin kun tavoitteena on (sen yksinkertaisesti täytyy olla!) yhteiskunnallisten perustusten mullistus - nykyoloissa siis kapitalistiseen talouteen perustuvan porvarillisen luokkayhteiskunnan musertaminen kansan suuren enemmistön paremman tulevaisuuden saavuttamiseksi ja planeetan elinkelpoisuuden turvaamiseksi, emme voi ulkoistaa vallankumouksellista prosessia kenellekään yksittäiselle johtajalle. Tämä täysin riippumatta siitä, mikä on vapaaehtoisuuden aste tässä ”ulkoistamisprosessissa”, eli emme myöskään voi sallia kenenkään tietoisesti anastavan valtaa itselleen työväenluokan kustannuksella.

Historia ei tarjoa esimerkkejä vallankumousprosessin onnistuneesta ulkoistamisesta. Epäonnistumisista ja pettymyksistä löytyy niitä sitten liikaakin. Esimerkit kertovat johtajista, byrokraateista ja keskustasuuntausta edustaneista kompromissimiehistä, jotka ovat astuneet näyttämölle vallan-

kumouksellisen vuoroveden laskuvaiheessa ja samalla omalla toiminnallaan edesauttaneet tuon laskusuuntauksen jatkumista. Vaikka ”suuri johtaja” olisikin kyennyt ainakin jossain määrin toimimaan vallankumouksen edistämiseksi, kuten Mao ja ehkä myös Tito entisessä Jugoslaviassa, näiden ”vallankumousjohtajien” poistuminen näyttämöltä on merkinnyt nopeaa vallankumouksellisten saavutusten mitätöimistä (Kiina), tai täyttä kaaosta ja nationalismin nousua (entinen Jugoslavia). Vallankumouksen jatkuvuus edellyttää sen etujoukon uusiutumista työväenluokan rohkeimpien ja tietoisimpien elementtien mukaantulolla, kumousprosessin jatkuvaa kriittistä analysointia ja erityisesti kansainvälisen järjestäytymisen tinkimätöntä edistämistä, jotta vallankumousprosessi pystyy ylittämään kansalliset rajat.

Yhteiskunnan luokkasuhteet, luokkien voimasuhteet, kansainvälinen poliittinen ja taloudellinen kokonaistilanne ovat seikkoja, joita ei yksikään diktaattori pysty pakenemaan, eikä mahtikäskyllään kumoamaan. Turhan usein näyttääkin siltä, että monet radikaaliin vasemmistoon kuuluvista tovereista ja järjestöistä ovat ajautuneet harhapoluille jo aivan perustavanlaatuisissa kysymyksissä. Mitkä ovat vallankumouksellisen muutok-

sen edellytykset, mikä tai kuka on sen subjekti, miksi sellainen on välttämätön, ja niin edelleen. Näihin kysymyksiin on vaikea löytää vastausta sen enempää patalistilisteilta, kuin muiltakaan henkilöpalvoilta. Pelkkä sanahelinä ja kenties pienet ja osittaiset reformit riittävät saamaan henkilöpalvojat vakuuttumaan ja sulkemaan korvansa epäkohdilta, kuten mielivaltaisilta pidätyksiltä, työväenluokan oikeuksien polkemiselta, sananvapauden riistämiseltä, ja työväenjärjestöjen vainoamiselta. Ja myöskin avoimesti tai kullisien takana tapahtuvasta yhteistyöstä imperialismin kanssa työväenluokan etujen vastaisesti.

Nykyinen tilanne Chavezin Venezuelassa on aiheemme kannalta erittäin oleellinen. On olemassaoleva, pitkittynyt vallankumousprosessi, sekä valtaa itselleen keskitävä johtaja, jota vasemmistopiireissä ylistetään, monesti kritiikittä. Chavez on kansan aidon vallankumousliikkeen myötä joutunut ottamaan retoriikkansa osaksi sosialistisia teemoja ja sittemmin jopa toteuttanut osittaisia teollisuuden kansallistamisia (tosin häpeällisesti maksamalla niistä monikansallisille yhtiöille tuntevia korvauksia), mutta samalla hänen roolinsa on nimenomaisesti vallankumousprosessia näivettävä. Chavezin iskut löytävät jatkuvasti tiensä vasemmalle,

eivätkä maan taloudellista eliittiä ja oikeistoa vastaan. Samaan aikaan, kun maassa on edelleen vahva oikeistoppositiota tukeva yläluokka, Chavez pyrkii haalimaan koko työväenliikettä oman organisaationsa (Psuv) alle vaikka väkisin. Valtion porvarillinen luonne ei ole kokenut kumouksellista muutosta, puhumattakaan taantumuksellisesta armeijasta. Vallankumous ei etene sillä, että imperialistisen uhan vahvistuessa työväen ja muiden sorrettujen luokkien vallankumouksellisimmat osat alistetaan porvarillisen valtion instituutioiden alaisiksi. Tässä kohtaa on syytä muistaa Allenden ja Chilen kohtalo 70-luvulla. Ja silloin välittömät olosuhteet olivat vähintään yhtä otolliset kansanvallalle, kuin nyt. Silti silloin koettiin tappio. Byrokraattinen, työväenluokan ja imperialismien välillä tasapainoileva hallinto ei pidemmän päälle voi olla kuin välivaihe. Vaaka kallistuu lopulta, ja tilanteen pitkittyessä todennäköisesti imperialismiin hyväksi.

Chavezin rooli kansainvälisessä vasemmistolaisessa kentässä on vieläkin petollisempi, kuin kansallisella tasolla. Kutsu uuden, viidennen työväen internationaalin perustamiseksi, vetoaa mm. marxilaisten, kristittyjen ja kansallismielisten tahojen vallankumouksellisen yhtenäisyyden löytämiseksi. Pitääkö tämä tulkita niin, että hylätään tieteellinen

maailmankatsomus? Täytyykö meidän suhtautua hyväksyvästi eri puolella maailmaa nousussa olevaan nationalismiin? Lisäksi Viidennen internationaalin teeseihin osallistuvasta sosialistisesta tulevaisuudesta kuuluu sellainenkin käsittämätön teorian kukkanen, kuin ”taloudellisen tuotannon, vaurauden ja kulutuksen jakaantuminen yhteiskuntaluokasta riippumatta.” Pitääkö tämä ymmärtää niin, että tavoitteena on tasa-arvoinen luokkayhteiskunta? Jos tämä ei ole todellista teorian halveksuntaa ja dialektisen materialismin hylkäämistä, niin sitten ei mikään.

Käynnissä oleva globaalin kapitalismin rappeutumisen asettaa työväenluokan tietoisille elementeille todellisia haasteita. Kärjistyvä luokkataistelu on tätä päivää heikkenevien työolosuhteiden, työttömyyden ja turvattomuuden lisääntyessä työväenluokan keskuudessa. Eliitti on myös pulassa kapitalismin ristiriitojen kärjistyessä äärimmilleen, ja se pyrkii kansallisesti ja kansainvälisesti käyttämään hyväkseen työväenliikkeen alennustilaa ja sanelemaan meille surkeaa tulevaisuutta. Tämän kurjistumisen laaja konkretisoituminen tulee nostattamaan laajaa tyytymättömyyttä ja toimii mahdollisuutena joukkojen vallankumouksellisen tietoisuuden heräämiselle. Mutta jos historian opetukset jäävät huomioimatta, jos rakennetaan valheellista näennäisvallankumouksellista yhtenäisyyttä, jos halveksitaan teoriaa ja siivutetaan luokkataistelun konkreettinen olemus arkielämässä, ei ole mitään toivoa onnistumisesta lähitulevaisuuden kamppailuissa, vaan taistelu on hävitty jo etukäteen. Niin, ja lienee turha edes sanoa, että tällä kertaa siihen häviöön ei ole enää varaa.

Jani Poimala